

[Robert Pedersen.]

gribe ind. Men hvis hr. Henning Philipsen tillader sig at drage den logiske konklusion, at socialdemokratiske statsministre, hvad enten de hedder Stauning, H. C. Hansen eller Anker Jørgensen, ikke vil spille hasard med dette lands fremtid, så er det rigtigt.

For det andet sagde hr. Henning Philipsen, at den helhedsplan, der nu blev trukket ned over hovedet på arbejderne, fra ord til andet var lig med venstres. Ja, nu har vi diskuteret skolereform, jeg håber da også, den er kommet til Ålborg. Er forholdet ikke det, at venstres helhedsplan indeholdt en torpedo mod dyrtidsreguleringen, og vores plan bevarer dyrtidsreguleringen?

Endvidere sagde hr. Henning Philipsen, at man kunne jo sende det til afstemning én gang til, og samtidig nævnte hr. Henning Philipsen i en bisætning, at han havde stået i en fagforening siden 1938. Det kunne man da ikke fortolke af den udtalelse, al den stund det er forligsmanden, der bestemmer, om han mener, der er en realistisk chance for, at et mæglingsforslag kan blive vedtaget af begge parter. Det er ham, der bestemmer, om det skal sendes ud. Han har opgivet, og den politiske løsning er så overladt til statsministeren.

Så sagde hr. Henning Philipsen sammen med repræsentanterne for VS og kommunisterne, at det kunne være, arbejderne ikke gad arbejde, og der kunne aktioneres; det finder arbejderne jo nok selv ud af. Men når hr. Henning Philipsens partis formand, hr. Gert Petersen, på et møde i Herning med mig i sidste uge sagde, at hans indtryk var, at tropperne var modløse, så er det jo netop, fordi man har aktioneret i tide og i utide og der ikke er tillid til former for aktioner på et tidspunkt, hvor der måske havde været mest behov for sammenhold mellem arbejderne i dette land.

Så er der lige hr. Knud Jespersen. Nu skal man jo formilde sit sind en gang imellem, det gør jeg ved at læse bøger. Da jeg havde indtrykket af, at hr. Knud Jespersen ville sige noget, læste jeg Lenins „Om krigen“, og jeg kunne ikke lade være at tænke på hr. Knud Jespersen, når Lenin skriver: „Nu er du snart stor, og man vil give dig et gevær, tag det og lær omhyggeligt alt, hvad der har med militær at gøre, det er nødvendigt for proletaren, men ikke for at skyde på dine

brødre, således som det nu sker i denne røverkrig.“

Jeg synes bare, det var det citat af Lenin, som hr. Knud Jespersen forsyndede sig så stærkt imod, for jeg synes, det var en ensidig kritik af statsministeren og det, han gør i denne situation.

Vi adskiller os fundamentalt på et par punkter. Vi mener, at magten i dette land er i dette hus: ingen over og ingen ved siden af folketinget. Vi mener, arbejderne har ret og også i mange situationer pligt til at aktionere for at vise deres styrke, men det må være her, man sætter landets helhed over alle gruppeinteresser, og vi mener, det ville have været til ubodelig skade for det danske folk, hvis ikke vi i denne situation havde fundet en løsning, så vi kunne undgå strejker, der ville have betydet kolossale ordretab og en endnu større ledighed.

Når så hr. Knud Jespersens tale bliver krydret med kritik af jordspekulationen, kritik af millionærerne, kritik af aktieudbytterne, så er det jo kun en del af sandheden. Hr. Knud Jespersen ved jo udmærket godt, at vi aldrig har haft magt til at gribe ind på nogen af de punkter så afgørende, at det virkelig kunne batte noget. De er kommet videre i Sverige, hvor man ikke har lidt under den tort at have 3, 4 eller 5 arbejderpartier, eller hvad der nu engang er.

Der vil jeg gerne sige generelt til hr. Knud Jespersen, at jeg har været i mange lande, med hvilke hans parti har gode, venskabelige forbindelser, som det hedder, og jeg har aldrig følt grund til at bøje mit hoved ved at sammenligne lønnen til disse landes arbejdere med den løn, danske arbejdere får. Jeg har aldrig stødt på et sygeordningssystem, som jeg syntes var bedre end det, vi har herhjemme, og jeg har i øvrigt aldrig set sociallovgivning eller sociale initiativer, der fik mig til at blegne og gå hjem og skamme mig over det, som mit eget parti havde været med til at gennemføre.

Det, der skiller, hr. Knud Jespersen, det har de gamle romere sagt så udmærket; de sagde, at politik er brød og cirkus. Det er den moderate arbejderbevægelse i dette land, der har skaffet brød på bordet, og cirkuset har man overladt til de kræfter, der kalder sig venstrekræfter. Det, der er afgørende, hvis arbejderne endelig skal aktionere, hvis de endelig føler deres velerhvervede